

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Εβδομήντα

Η Ακρόπολη της Ψυχής: Κατανόηση της Θείας Ενθρόνισης και Μεταμόρφωσης στο Προφητικό Πλαίσιο

Jeff Pippenger
2024-03-31

Το κλειδί για την ταύτιση της Ρωσίας ως της δύναμης που εγκαινίασε τον ουκρανικό πόλεμο το 2014 είναι το «οχύρωμα», το οποίο είναι η κεφαλή, ή η πρωτεύουσα του βασιλείου. Ο ανθρώπινος ναός αποτελείται από την κεφαλή και το σώμα. Η κεφαλή είναι η ανώτερη φύση, και το σώμα είναι η κατώτερη φύση. Οι «επτά καιροί» που έληξαν το 1844, επρόκειτο κατόπιν να ενωθούν με την Ιερουσαλήμ, η οποία ήταν η κεφαλή του Ιούδα. Στον ναό της Ιερουσαλήμ βρισκόταν ο θρόνος του βασιλέως, ο οποίος είναι η κεφαλή της Ιερουσαλήμ, η οποία ήταν η κεφαλή του Ιούδα. Ο συνδυασμός της Θεότητας με την ανθρωπότητα, που αντιπροσωπεύει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, παριστάνεται ως η λήψη του «νου του Χριστού». Ο νους είναι η ανώτερη φύση, και επομένως είναι η «κεφαλή».

Όταν εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από τον Δανιήλ βλέπουν το θηλυκό αιτιώδες όραμα που τους μεταμορφώνει στην εικόνα του Χριστού, έχουν λάβει τον νου του Χριστού, ο οποίος είναι ο δεύτερος Αδάμ και είναι πνευματικός. Τότε ο κατά γράμμα σαρκικός τους νους, τον οποίο κληρονόμησαν από τον πρώτο Αδάμ μετά την πτώση του και την ανατροπή της τάξεως της δημιουργίας του, σταυρώνεται. Ο σαρκικός νους που πολεμά εναντίον του νόμου του Θεού, τον οποίο έλαβαν χωρίς καμία δική τους επιλογή κατά τη γέννησή τους, αντικαθίσταται από τον νου του Χριστού, τον οποίο λαμβάνουν με δική τους επιλογή, και ο οποίος είναι απολύτως υπάκουος στον νόμο του Θεού. Ο νέος τους νους και ο νους του Χριστού είναι τότε ένας νους, και αμφότεροι κατοικούν μαζί επί του θρόνου στα επουράνια. Υπάρχει ένας τόπος μέσα στον ναό όπου βρίσκεται ο θρόνος του Θεού, και τα ανθρώπινα όντα, τα οποία δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα Θεού, έχουν έναν συγκεκριμένο τόπο μέσα στον ναό, ο οποίος είναι προορισμένος για την παρουσία του Θεού.

Εκείνος ο τόπος δεν βρίσκεται στην κατώτερη φύση τους, η οποία παριστάνεται από το βόρειο βασίλειο. Βρίσκεται στον τόπο που παριστάνεται από το νότιο βασίλειο, όπου ο Θεός εξέλεξε να θέσει το όνομά Του, δηλαδή τον χαρακτήρα Του. Ο τόπος αυτός είναι στην Ιερουσαλήμ· αλλά, ως πρωτεύουσα του Ιούδα, η Ιερουσαλήμ είναι η κεφαλή, ενώ κεφαλή της πρωτεύουσας είναι ο βασιλιάς. Και η Ιερουσαλήμ εξελέγη να είναι η πρωτεύουσα, αλλά επίσης εξελέγη ως ο τόπος όπου ο Θεός θα τοποθετούσε τον ναό Του. Έπειτα, στον ναό Του έθεσε τον θρόνο Του. Το νότιο βασίλειο παριστάνει την ανώτερη φύση του ανθρώπου, αλλά διαθέτει επίσης ιδιαίτερη αίθουσα θρόνου για τον βασιλιά. Η Αδελφή White αποκαλεί εκείνον τον τόπο «το φρούριο» της ψυχής. Ένα φρούριο, εξ ορισμού, είναι οχύρωμα.

«Ολόκληρη η καρδιά πρέπει να δοθεί στον Θεό, αλλιώς η αλήθεια του Θεού δεν θα επιφέρει αγιαστική επίδραση στη ζωή και στον χαρακτήρα. Αλλά είναι λυπηρό γεγονός ότι πολλοί που

ομολογούν το όνομα του Χριστού δεν έχουν ποτέ δώσει τις καρδιές τους σε Αυτόν με απλότητα. Δεν έχουν ποτέ βιώσει τη συντριβή μιας πλήρους παράδοσης στις αξιώσεις του Χριστιανισμού, και ως συνέπεια η μεταμορφωτική δύναμη της αλήθειας δεν βρίσκεται στη ζωή τους· η βαθιά, μαλακτική επιρροή της αγάπης του Χριστού δεν καθίσταται φανερή στη ζωή και στον χαρακτήρα. Αλλά τι έργο βόσκησης του ποιμνίου του Θεού θα μπορούσε να επιτελεσθεί, αν οι υποτιμημένες ήσαν σταυρωμένοι με τον Χριστό και ζούσαν για τον Θεό, ώστε να συνεργάζονται με τον Αρχιποιμένα του ποιμνίου! Ο Χριστός καλεί τους ανθρώπους να εργάζονται όπως Εκείνος εργάστηκε. Υπάρχει ανάγκη για βαθύτερη, ισχυρότερη, πιο δεσμευτική μαρτυρία σχετικά με τη δύναμη της αλήθειας, όπως αυτή φαίνεται στην πρακτική ευσέβεια εκείνων που ομολογούν ότι την πιστεύουν. Η αγάπη του Σωτήρος μέσα στην ψυχή θα οδηγήσει σε αποφασιστική μεταβολή στον τρόπο με τον οποίο οι εργάτες μοχθούν για τις ψυχές εκείνων που χάνονται. Όταν η αλήθεια καταλαμβάνει την ακρόπολη της ψυχής, ο Χριστός ενθρονίζεται στην καρδιά, και τότε ο ανθρώπινος παράγοντας μπορεί να πει: “Με τον Χριστό συνεσταυρώθη· ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ’ ο Χριστός ζει εν εμοί· και καθ’ ο πλέον ζω εν σαρκί, ζω εν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις με ηγάπησε και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ εμού.” Review and Herald, October 9, 1894.

Η «ακρόπολη της ψυχής» είναι εκεί όπου «ο Χριστός ενθρονίζεται». Η ενθρόνιση του Χριστού επιτελείται όταν η σάρκα σταυρώνεται, και η σάρκα, κατά τον ορισμό του Παύλου, είναι η κατώτερη φύση, και αυτή είναι η βόρεια βασιλεία. Γι’ αυτό η προφητεία της βόρειας βασιλείας έφθασε μόνο έως το 1798. Η κατώτερη φύση δεν μπορεί να ενωθεί με τη Θεότητα· πρέπει να μεταβληθεί εν ριπή οφθαλμού κατά τη δεύτερα παρουσία. Η νότια βασιλεία, η οποία περιείχε την «κεφαλή», που ήταν η Ιερουσαλήμ, και την «κεφαλή», που ήταν το αγιαστήριο, έφθασε έως το 1844, διότι παρίστανε την ανώτερη φύση, η οποία μπορούσε να επιλέξει να σταυρώσει τη σάρκα και, διά της πίστεως, να εισέλθει στην ακρόπολη των Αγίων των Αγίων και να καθίσει επί του θρόνου μαζί με τον Χριστό. Ο τόπος όπου λαμβάνει χώρα αυτή η ένωση και αυτή η ενθρόνιση είναι στην ακρόπολη του ανθρώπινου ναού. Το δέκατο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου ορίζει την κεφαλή ως το οχύρωμα, αλλά αυτή η αλήθεια εδραιώνεται μόνο με τη μαρτυρία του Ησαΐα, η οποία απαιτεί η αλήθεια περί του οχυρώματος (ακροπόλεως) να νοηθεί στις εξωτερικές και εσωτερικές εφαρμογές της.

Ο λόγος του Θεού πρέπει να είναι η πνευματική μας τροφή. «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής», είπε ο Χριστός· «ό έρχόμενος πρὸς ἐμὲ δὲν θὰ πεινάσῃ ποτέ, καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ δὲν θὰ διψήσῃ ποτέ». Ο κόσμος χάνεται επειδή στερείται την καθαρή, ανόθευτη αλήθεια. Ο Χριστός είναι η αλήθεια. Τα λόγια Του είναι αλήθεια και έχουν βαθύτερη σημασία από εκείνη που φαίνεται στην επιφάνεια, και αξία πέρα από την ταπεινή τους εμφάνιση. Νόες που έχουν ζωοποιηθεί από το Άγιο Πνεύμα θα διακρίνουν την αξία αυτών των λόγων. Όταν οι οφθαλμοί μας χρισθούν με το άγιο κολλύριο, θα είμαστε σε θέση να διακρίνουμε τους πολύτιμους πολύτιμους λίθους της αλήθειας, ακόμη και αν είναι θαμμένοι κάτω από την επιφάνεια.

«Η αλήθεια είναι λεπτή, εξευγενισμένη, υψηλή. Όταν διαπλάθει τον χαρακτήρα, η ψυχή αναπτύσσεται υπό τη θεία της επιρροή. Κάθε ημέρα η αλήθεια πρέπει να γίνεται δεκτή στην καρδιά. Έτσι τρεφόμεστε με τους λόγους του Χριστού, τους οποίους ο ίδιος δηλώνει ότι είναι πνεύμα και ζωή. Η αποδοχή της αλήθειας θα καταστήσει κάθε αποδέκτη τέκνο του Θεού,

κληρονόμο του ουρανού. Η αλήθεια που διαφυλάσσεται στην καρδιά δεν είναι ψυχρό, νεκρό γράμμα, αλλά ζώσα δύναμη.»

«Η αλήθεια είναι ιερή, θεία. Είναι ισχυρότερη και δυναμικότερη από οτιδήποτε άλλο στη διαμόρφωση χαρακτήρα κατά την ομοίωση του Χριστού. Μέσα σ' αυτήν υπάρχει πληρότητα χαράς. Όταν αυτή φυλάσσεται ως πολύτιμη στην καρδιά, η αγάπη του Χριστού προτιμάται από την αγάπη οποιουδήποτε ανθρώπινου όντος. Αυτό είναι ο Χριστιανισμός. Αυτή είναι η αγάπη του Θεού μέσα στην ψυχή. Έτσι η καθαρή, ανόθευτη αλήθεια καταλαμβάνει την ακρόπολη της ύπαρξης. Εκκληρώνονται τα λόγια: “Και νέαν καρδίαν θέλω δώσει εις εσάς, και νέον πνεύμα θέλω βάλει εντός υμών.” Υπάρχει μία ευγένεια στη ζωή εκείνου που ζει και εργάζεται υπό τη ζωοποιό επιρροή της αλήθειας». Review and Herald, 14 Φεβρουαρίου, 1899.

Αυτό το όραμα της προφητικής ιστορίας στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ αρχίζει όταν το δεύτερο εδάφιο, και ο έκτος και πλουσιότερος πρόεδρος, ευθυγραμμίζονται με την κεφαλή, η οποία είναι η Ρωσία, στα εδάφια ένδεκα έως δεκαπέντε. Μέσα σε αυτή την ιστορία ο έκτος πρόεδρος θα γίνει ο όγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά, και θα βασιλεύσει όταν η εκκλησία και το κράτος στις Ηνωμένες Πολιτείες ενωθούν και ολοκληρώσουν την ανίερη πορνεία τους στο εδάφιο δεκαέξι, κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής.

Η σημαία που τότε πρόκειται να υψωθεί θα απογοητευθεί και θα πεθάνει για μια περίοδο τρεισήμισι ημερών, οι οποίες, στο Δανιήλ ι', είναι είκοσι μία ημέρες. Στο τέλος των είκοσι μίας ημερών πένθους του Δανιήλ, που είναι το τέλος των τρεισήμισι ημερών θανάτου στην πλατεία για τους δύο μάρτυρες, οι οποίοι είναι εκείνοι στην κοιλάδα του Ιεζεκιήλ, οι οποίοι είναι νεκρά ξηρά οστά, υπάρχει ένα προφητικό μήνυμα που επαναφέρει τους νεκρούς στη ζωή. Αυτή η διαδικασία, στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, παριστάνεται με τρία βήματα.

Και την εικοστή τετάρτη ημέρα του πρώτου μηνός, ενώ ήμην πλησίον του μεγάλου ποταμού, όστις είναι ο Τίγρης, ύψωσα τους οφθαλμούς μου και είδον, και ιδού, άνθρωπός τις ενδεδυμένος λινά, του οποίου η οσφύς ήτο περιεζωσμένη με χρυσίον καθαρόν του Ουφάζ· και το σώμα αυτού ήτο ως βηρύλλιον, και το πρόσωπον αυτού ως όψις αστραπής, και οι οφθαλμοί αυτού ως λαμπάδες πυρός, και οι βραχίονες αυτού και οι πόδες αυτού ως το χρώμα χαλκού στιλβωμένου, και η φωνή των λόγων αυτού ως φωνή πλήθους. Και εγώ ο Δανιήλ μόνος είδον την όρασιν· διότι οι άνδρες οι μετ' εμού δεν είδον την όρασιν· αλλ' έπεσεν επ' αυτούς μέγας τρόμος, ώστε έφυγον διά να κρυφθούν. Και εγώ έμεινα μόνος, και είδον την μεγάλην ταύτην όρασιν, και δεν απέμεινεν εν εμοί δύναμις· διότι η ευπρέπειά μου μετεβλήθη εν εμοί εις φθοράν, και δεν εκράτησα δύναμιν. Πλην ήκουσα την φωνήν των λόγων αυτού· και καθώς ήκουσα την φωνήν των λόγων αυτού, τότε έπεσα εις βαθύν ύπνον κατά πρόσωπον, με το πρόσωπόν μου προς την γην. Και ιδού, χειρ τις με ήγγισε, ήτις με έστησε επί των γονάτων μου και επί των παλαμών των χειρών μου. Και είπεν προς εμέ, Δανιήλ, ανήρ πολύ ηγαπημένος, εννόησον τους λόγους τους οποίους εγώ λαλώ προς σε, και στήθι όρθιος· διότι προς σε απεστάλην τώρα. Και αφού ελάλησε προς εμέ τον λόγον τούτον, εστάθην τρέμων. Τότε είπεν προς εμέ, Μη φοβού, Δανιήλ· διότι από της πρώτης ημέρας καθ' ην έδωκας την καρδίαν σου εις το να εννοήσεις και να ταπεινώσεις σεαυτόν ενώπιον του Θεού σου, οι λόγοι σου ηκούσθησαν, και εγώ ήλθον διά τους λόγους σου. Αλλ' ο άρχων της βασιλείας της Περσίας ανθίστατο εις εμέ είκοσιν μίαν ημέραν· και ιδού, ο Μιχαήλ, εις εκ των πρώτων αρχόντων,

ήλθεν εις βοήθειάν μου· και εγώ έμεινα εκεί μετά των βασιλέων της Περσίας. Τώρα δε ήλθον διά να σε κάμω να εννοήσεις τι θέλει συμβή εις τον λαόν σου εν ταις εσχάταις ημέραις· διότι η όρασις είναι ακόμη διά πολλάς ημέρας. Δανιήλ 10:4–14.

Ο Δανιήλ βρίσκεται στο τέλος των είκοσι μίας ημερών πένθους, όταν βλέπει το όραμα του Χριστού και ακούει τα λόγια του Χριστού. Το όραμα του ορατού και λαλούντος Λόγου του Θεού επιφέρει διαχωρισμό δύο τάξεων, και ο Δανιήλ ήταν νεκρός στην οδό, διότι βρισκόταν «σε βαθύ ύπνο».

Ταῦτα εἶπε, καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος ἐκοιμήθη· ἀλλὰ ὑπάγω, ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. Εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Κύριε, ἐὰν ἐκοιμήθη, θέλει σωθῆ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶχεν εἰπεῖ περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ ἐνόμισαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει. Τότε λοιπὸν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς παρρησίᾳ· Ὁ Λάζαρος ἀπέθανεν. Ἰωάννης 11:11–14.

Τότε ο Δανιήλ αγγίχθηκε για πρώτη φορά από τον Γαβριήλ, ο οποίος τον πληροφορεί για την πολιτική πάλη που συνέβαινε ενώ ο Δανιήλ ήταν νεκρός (κοιμώμενος), και ότι τώρα επρόκειτο να του δώσει την ερμηνεία του οράματος που μόλις είχε μεταμορφώσει τον Δανιήλ κατά την εικόνα του Χριστού. Έπειτα επρόκειτο να αγγισθεί για δεύτερη φορά, από τον Ίδιο τον Χριστό.

Καὶ ἐνὼ ἐλάλησε πρὸς ἐμὲ τοιοῦτους λόγους, ἔστρεψα τὸ πρόσωπόν μου πρὸς τὴν γῆν καὶ ἐσιώπησα. Καὶ ἰδοῦ, εἷς ὅμοιος κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων ἤγγισε τὰ χεῖλη μου· τότε ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἐλάλησα, καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἐστῶτα ἐνώπιόν μου· Κύριέ μου, ἐξ αἰτίας τῆς ὀράσεως αἱ ὀδύναί μου ἐπέστρεψαν ἐπ’ ἐμέ, καὶ δὲν ἐδιατήρησα ἰσχύν. Διότι πῶς δύναται ὁ δοῦλος τοῦ κυρίου μου τούτου νὰ λαλήσῃ μετὰ τοῦ κυρίου μου τούτου; ἐπειδὴ ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, εὐθέως δὲν ἀπέμεινεν ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, οὐδὲ πνοὴ ἀφέθη ἐν ἐμοί. Δανιήλ 10:15–17.

Αυτό είναι παράλληλο προς την πρώτη προφητεία του Ιεζεκιήλ στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο, διότι στις δύο προφητείες που ο Ιεζεκιήλ καλείται να απευθύνει προς τα νεκρά οστά στην κοιλάδα, η πρώτη σχηματίζει τα σώματα, αλλά τότε δεν έχουν πνοή, ούτε έχουν τη δύναμη ισχυρού στρατεύματος. Με τη δεύτερη προφητεία του Ιεζεκιήλ τα σώματα λαμβάνουν την πνοή από τους τέσσερις ανέμους και στέκονται ως ισχυρό στράτευμα, και κατά το δεύτερο άγγιγμα του Δανιήλ, «δεν απέμεινε δύναμις εν εμοί, ουδέ πνοή απέμεινεν εν εμοί». Έπειτα ο Δανιήλ αγγίζεται εκ νέου, τρίτη φορά συνολικά, και δεύτερη από τον Γαβριήλ.

Κατόπιν ήλθε πάλιν και με άγγιξε κάποιος που έμοιαζε με άνθρωπο, και με ενδυναμόωσε, και εἶπε: Μη φοβού, άνθρωπε σφόδρα αγαπητέ· ειρήνη σε σένα· ἰσχυε, ναι, ἰσχυε. Και όταν μίλησε σε μένα, ενδυναμώθηκα και εἶπα: Ἄς μιλήσῃ ο κύριός μου, διότι με ενδυναμόωσες. Δανιήλ 10:18, 19.

Η τρίτη αφή του Δανιήλ είναι η δεύτερη προφητεία του Ιεζεκιήλ, η οποία φέρνει τα σώματα στα πόδια τους ως μέγα στράτευμα. Η προφητεία του απευθύνεται σε έναν λαό που αναγνωρίζει ότι είναι νεκρός, διότι βρισκόταν σε πένθος, όπως και ο Δανιήλ.

Καὶ εἶπεν πρὸς ἐμέ· Προφήτευσον πρὸς τὸ πνεῦμα, προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἰπὸν πρὸς τὸ πνεῦμα· Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐλθὲ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ὃ πνεῦμα, καὶ

ἐμφύσησον ἐπὶ τοὺς πεφονευμένους τούτους, ἵνα ζήσωσιν. Καὶ προεφήτευσα καθὼς με προσέταξεν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, στράτευμα μέγα σφόδρα. Καὶ εἶπέν μοι· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὅσα ταῦτα εἶναι πᾶς ὁ οἶκος Ἰσραὴλ· ἰδοὺ, αὐτοὶ λέγουσιν· Ἐξηράνθησαν τὰ ὅσα ἡμῶν, καὶ ἀπώλετο ἡ ἐλπίς ἡμῶν· ἀπεκόπημεν ἀπὸ τῶν μερῶν ἡμῶν. Ἰεζεκιήλ 37:9–11.

Ο Κύριος προστάζει τον Ιεζεκιήλ να προφητεύσει, και τους λέγει ότι η μαρτυρία του οίκου τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι πως εἶναι νεκροί, χωρίς ελπίδα και αποκομμένοι. Θρηνοῦν, ὅπως και ο Δανιήλ, διότι ἔχουν απογοητευθεῖ ἀπὸ την αποτυχημένη πρόβλεψη της 18ης Ιουλίου 2020, και σε αυτή την κατάσταση ο Ιεζεκιήλ καλεῖται να προφητεύσει.

Διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἶπὲ πρὸς αὐτούς· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδοὺ, λαέ μου, ἐγὼ θέλω ἀνοίξει τοὺς τάφους σας καὶ θέλω σᾶς ἀναβιβάσει ἐκ τῶν τάφων σας καὶ θέλω σᾶς εἰσαγάγει εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος, ὅταν ἀνοίξω τοὺς τάφους σας, λαέ μου, καὶ σᾶς ἀναβιβάσω ἐκ τῶν τάφων σας· καὶ θέλω θέσει τὸ Πνεῦμά μου ἐν ὑμῖν, καὶ θέλετε ζήσει, καὶ θέλω σᾶς καταστήσει εἰς τὴν γῆν σας· τότε θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ ὁ Κύριος ἐλάλησα καὶ ἐξετέλεσα, λέγει Κύριος. Ἰεζεκιήλ 37:12–14.

Ο Κύριος, ο οποίος εἶναι ο Μιχαήλ ο ἀρχάγγελος, ἀνοίγει τοὺς τάφους τοὺς, και οἱ δύο μάρτυρες της Αποκαλύψεως ἐνδεκα, οἱ ὁποῖοι τότε ἀνασταίνονται και λαμβάνουν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα και στέκονται ὀρθιοι, ἀκριβῶς ὅπως τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δόθηκε σε ἐκείνους που στέκονται ὀρθιοι ὅταν ἐξάγονται ἀπὸ τοὺς τάφους τοὺς στη δευτέρα προφητεία τοῦ Ιεζεκιήλ.

Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἐστάθησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν· καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς. Αποκάλυψις 11:11.

Οἱ δύο αὐτοὶ μάρτυρες παριστάνονται ὡς ο Μωυσῆς και ο Ηλίας, και ο Μωυσῆς ἐπίσης ἀναστήθηκε με τη φωνή του ἀρχαγγέλου.

Ὁ δὲ Μιχαήλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε διαλεγόμενος μετὰ τοῦ διαβόλου ἐφιλονεῖκει περὶ τοῦ σώματος τοῦ Μωυσέως, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιφέρει κατ' αὐτοῦ βλάσφημον κρίσιν, ἀλλὰ εἶπεν, Ἐπιτιμήσαι σε ὁ Κύριος. Ἰούδα 1:9.

Ο Μιχαήλ, ὁ Ἄρχων και ο Ἀρχάγγελος, εἶναι Εκείνος που ἦλθε και βοήθησε τον Γαβριήλ στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, και εἶναι η φωνή Του που καλεῖ ἄνδρες και γυναῖκες στη ζωή.

Διότι αὐτός ο Κύριος θέλει καταβῆ ἀπὸ του οὐρανοῦ με κέλευσμα, με φωνὴν ἀρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεοῦ· και οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ θέλουσιν ἀναστηθῆ πρώτον. Α΄ Θεσσαλονικεῖς 4:16.

Οἱ τρεῖς ἐπαφές του Δανιήλ ἀντιπροσωπεύουν τη μετάβαση του Λαοδικεϊανοῦ κινήματος του τρίτου ἀγγέλου στο Φιλαδελφειακὸ κίνημα του τρίτου ἀγγέλου, και στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, τὸ ὄραμα που ἐπιτελεῖ τη μετάβαση ἀπὸ την εἰκόνα της Λαοδίκειας στην εἰκόνα της Φιλαδέλφειας, ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ την προφητικὴ ἱστορία που παρουσιάζεται στο ἐνδέκατο κεφάλαιο. Τὸ ὄραμα αὐτὸ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τον Ιεζεκιήλ ὡς τὸ ὄραμα του Ἰσλάμ της τρίτης ἀλλοίμονο. Τὸ 2014, η Ρωσία ἐγκαινίασε τον δεύτερο πόλεμο δι' ἀντιπροσώπων. Τὸ 2015, ο

πλουσιότερος πρόεδρος άρχισε τις προσπάθειές του να γίνει ο έκτος πρόεδρος.

Το 2020, εκείνος ο πρόεδρος, εκπροσωπώντας το Ρεπουμπλικανικό κέρασ, εσφάγη από το «woke» άθεο θηρίο από την άβυσσο, και κατά το ίδιο έτος εσφάγη επίσης και το Λαοδικειακό Προτεσταντικό κέρασ. Το 2023, αμφότερα τα κέρατα επανήλθαν στη ζωή, αμφότερα αρχίζοντας τη μετάβασή τους προς το όγδοο, το οποίο είναι εκ των επτά. Το ένα μεταβαίνοντας προς την πολιτική εικόνα του θηρίου, καθώς Εκκλησία και Κράτος συνενώνονται στις Ηνωμένες Πολιτείες, και το άλλο κέρασ μεταβαίνοντας από την εικόνα της Λαοδικείας προς την εικόνα του Χριστού. Αμφότερα θα υψωθούν κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Το ένα θα καταστεί «Αλέξανδρος ο Μέγας», ο εξέχων βασιλεύς των δέκα βασιλέων, οι οποίοι δίδουν τη βασιλεία τους, την έβδομη, στην πόρνη της Ρώμης, και το άλλο θα υψωθεί ως σημαία.

Το όραμα που παράγει αμφότερες αυτές τις μεταβάσεις είναι η ιστορία που εκτυλίσσεται μεταξύ της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και του νόμου της Κυριακής. Το εδάφιο ένδεκα, του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, προσδιορίζεται ειδικώς μέσα στο πλαίσιο ότι, εάν δεν πιστεύσετε, δεν θα στερεωθείτε.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Οι κανόνες της Βίβλου πρέπει να αποτελούν τον οδηγό της καθημερινής ζωής. Ο σταυρός του Χριστού πρέπει να είναι το θέμα, αποκαλύπτοντας τα διδάγματα που οφείλουμε να μάθουμε και να εφαρμόζουμε. Ο Χριστός πρέπει να εισάγεται σε όλες τις σπουδές, ώστε οι μαθητές να εμποτίζονται με τη γνώση του Θεού και να Τον εκπροσωπούν στον χαρακτήρα. Η τελειότητά Του πρέπει να είναι το αντικείμενο της μελέτης μας στον χρόνο καθώς και στην αιωνιότητα. Ο λόγος του Θεού, όπως εκφράστηκε από τον Χριστό στην Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, είναι ο άρτος από τον ουρανό· αλλά πολλά από όσα αποκαλούνται επιστήμη είναι σαν εδέσματα ανθρώπινης επινοήσεως, νοθευμένη τροφή· δεν είναι το αληθινό μάννα.

Στον λόγο του Θεού βρίσκεται σοφία αδιαμφισβήτητη, ανεξάντλητη — σοφία που προήλθε όχι από τον πεπερασμένο, αλλά από τον άπειρο νου. Πολλά όμως από όσα ο Θεός έχει αποκαλύψει στον λόγο Του είναι σκοτεινά για τους ανθρώπους, επειδή τα πετράδια της αλήθειας είναι θαμμένα κάτω από τα απορρίμματα της ανθρώπινης σοφίας και παράδοσης. Για πολλούς, οι θησαυροί του λόγου παραμένουν κρυμμένοι, επειδή δεν αναζητήθηκαν με επίμονη σπουδή και ειλικρινή επιμονή, έως ότου οι χρυσοί κανόνες γίνουν κατανοητοί. Ο λόγος πρέπει να ερευνάται, ώστε να καθαρίσει και να προετοιμάσει εκείνους που τον δέχονται να γίνουν μέλη της βασιλικής οικογένειας, παιδιά του ουράνιου Βασιλέως.

Η μελέτη του λόγου του Θεού θα πρέπει να λάβει τη θέση της μελέτης εκείνων των βιβλίων που οδήγησαν τις διάνοιες στον μυστικισμό και μακριά από την αλήθεια. Οι ζώσες αρχές του, υφασμένες μέσα στη ζωή μας, θα είναι η διασφάλισή μας στις δοκιμασίες και στους πειρασμούς· η θεία του διδασκαλία είναι η μόνη οδός προς την επιτυχία. Καθώς η δοκιμασία έρχεται σε κάθε ψυχή, θα υπάρξουν αποστασίες. Μερικοί θα αποδειχθούν προδότες, θρασείς, υπερήφανοι και αυτάρκεις, και θα απομακρυνθούν από την αλήθεια, ναυαγώντας ως προς την πίστη. Γιατί; Επειδή δεν έζησαν «με κάθε λόγο εξερχόμενο δια του στόματος του Θεού». Δεν έσκαψαν βαθιά και δεν κατέστησαν βέβαιο το θεμέλιό τους.

«Όταν οι λόγοι του Κυρίου διαμέσου των εκλεκτών αγγελιοφόρων Του φέρονται ενώπιόν τους, γογγύζουν και θεωρούν ότι η οδός καθίσταται υπερβολικά στενή. Στο έκτο κεφάλαιο του Ιωάννη διαβάζουμε για μερικούς που θεωρούνταν μαθητές του Χριστού, αλλά οι οποίοι, όταν τους παρουσιάστηκε η απλή αλήθεια, δυσαρεστήθηκαν και δεν περιπάτησαν πλέον μαζί Του. Κατά παρόμοιο τρόπο και αυτοί οι επιφανειακοί σπουδαστές θα αποστραφούν επίσης τον Χριστό.» Testimonies, τόμος 6, 132.